

Hr. Frandsen blev ildrød op til Hatteskyggen og svarede forfjamsket:

„Laant? Du veed jo meget godt, at jeg udtrykkelig har betinget mig en Ridehest, saa længe jeg opholder mig paa Rabenseje.“

„Skal du være hjemme med Hesten til nogen bestemt Tid?“

Vennen strøg Overskægget med to Fingerspidser, mens han bed sig i Læben af Raseri. Men pludselig fik han et lyst Indfald.

„Jeg tænker, at Barnepigens kommer og henter mig,“ sagde han.

Baade Fru Vilhelmine og Frøken Søholm lo hjerteligt af hans flotte Ripost. Frøken Søholm formelig skogrede op af Tilfredshed.

Blodet var faret Jægermesteren til Hovedet. Men af Angst for at røbe sig og blive latterlig bestemte han sig til at le med de andre.

„Bravo, Frandsen!“ sagde han anerkendende.

Hr. Frandsen, der selv var forbavset over sit Vid, takkede smigret for Bifaldet med en dyb Bøjning.

„Vi sad netop og talte om at benytte det gode Vejr til en Udflugt, John,“ sagde Fru Bertha. „Vilhelmine foreslog en Køretur til Follebro for at se den Udgravning, som der har staaet om i Bladene. Hr. Frandsen veed, hvor det er, og tilbyder sig som Vejviser.“

„Du husker nok ikke paa,“ sagde Jægermesteren til sin Kone, „at Landauerer er i Odense med min Bror. Og Charabancen er desværre hos Smeden.“